

Οικουμενική, αλλά ταυτισμένη με τον Ελληνισμό η Παναγία.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στην πατρίδα μας και όπου γης υπάρχουν Έλληνες πανηγυρίζουμε τη Μεγαλόχαρη του Γένους. Πιστοί, ημίπιστοι, αλλά και άπιστοι απολαμβάνουν το Πάσχα του καλοκαιριού, την εορτή τής Υπερμάχου Στρατηγού των Ελλήνων...

«Ω Παναγιά μου, είσαι καλή,
προς σε η ψυχή μου η αμαρτωλή

γυρνά και απογυρνά να ξαποστάσει»,

αναφωνεί προσευχόμενος ο Γιώργος Σεφέρης. Και το κάνουν όλοι οι μεγάλοι ποιητές μας.

Κορυφαία η Γιορτή της Κοίμησης. Ο ρεμβασμός του Δεκαπενταύγουστου, για να θυμηθούμε τον αγέραστο και δροσερό Παπαδιαμάντη, είναι πάντοτε μια δικλείδα διαφυγής από τα δεινά της καθημερινότητας που αγριεύει και «πειράζει» τα ενδότερα της ψυχής μας.

Έμφορτα τα λαογραφικά δρώμενα του κύκλου του Δεκαπενταύγουστου ομορφαίνουν την υπέροχη λειτουργική του παράδοση. Απειράριθμοι λαμπροί λατρευτικοί χώροι, επιβλητικοί ναοί, εκατοντάδες εξωκκλήσια σε βουνά, κάμπους και νησιά, ευλαβικά αφιερώματα πιστών, κατακλύζονται από χιλιάδες κόσμου.

Απόδειξη ότι το θρησκευτικό βίωμα αντιστέκεται ολοζώντανο σε πείσμα τού ολοκληρωτικού πολέμου της παγκοσμιοκρατίας. Αυτή θέλει να παραγάγει «προγραμματισμένους πολίτες». Λανσάρει πρότυπα ζωής. Τα κατασκευάζουν συγκεκριμένα κέντρα τού διεθνούς οικονομικού συστήματος το οποίο ελέγχει καταλυτικά το πολιτικό που δρα ως υποχείριό του. Γι'αυτό δεν αντιδρά, αλλά πλειοδοτεί σε πολιτικές που ευνοούν την ανάδειξη βαθιών κοινωνικοοικονομικών ανισοτήτων, την περιθωριοποίηση εκατομμυρίων ανθρώπων, την αλόγιστη εκμετάλλευση των φυσικών πόρων, και όλα μαζί απεργάζονται μια πλανητική καταστροφή (πρβλ. *βαθυστόχαστες επισημάνσεις του Αρχιεπισκόπου Αλβανίας Αναστασίου, Παγκοσμιότητα και Ορθοδοξία, σ. 241 επ.*).

Ο δανεισμός ως *colpo grosso* της χρηματοπιστωτικής οικονομίας για την υπεξαίρεση του εθνικού πλούτου των κρατών και την φτωχοποίηση των πολιτών τους είναι σήμερα δομικό εργαλείο του διεθνούς μαυραγοριτισμού. Περιήγαγε σε αδιέξοδο κράτη και κοινωνίες ολόκληρες. Οι αχαλίνωτοι κερδοσκόποι μεταχειρίζονται τους ανθρώπους ως πρώτη ύλη στην υπηρεσία των αδίστακτων συμφερόντων τους και κινούν γην και ουρανόν για να αφοπλίσουν πνευματικά τους λαούς. Ιεροποιούν την διεθνή αγορά, αλλά δολοφονούν την εγχώρια. Εν ονόματι μάλιστα του θρησκευτικού πλουραλισμού απεργάζονται την απορρύθμιση της θρησκευτικής πίστης. Ευτυχώς για μας, η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν ανήκει στη Λέσχη των πλουσίων, νυν και αεί και εις τους αιώνες. Η δύναμή της είναι πνευματική. Αντλείται και ζωοποιείται από τον Κύριόν Της και την Θεοτόκο Μητέρα Του, στο πρόσωπο της οποίας, κατά τον υμνωδό, «και φύσις καινοτομείται και χρόνος».

Ο Ρωμανός ο Μελωδός, ο και Πίνδαρος της εκκλησιαστικής ποιήσεως

αποκαλούμενος, υμνεί δια πολλών την αγιότητά της:

«Χαίρε ακήρατε (=αμόλυντε), χαίρε Κόρη θεόκλητε,
Χαίρε σεμνή, χαίρε τερπνή, χαίρε καλή,
χαίρε εύειδε, χαίρε άσπορε, χαίρε άφθορε...».

Ο Ελύτης στην «Αυτοπροσωπογραφία» του (Ύψιλον, σ. 9) αναπολεί τα παιδικά του καλοκαίρια στις Σπέτσες:

«Ο πατέρας μου, θυμάμαι, οργάνωνε λειτουργίες σε ξωκκλήσια και αυτό μου είχε εντυπωθεί πολύ [και σε μένα, Ποιητή, από ανάλογα συμβάντα] γιατί ένιωθα να ανακατεύεται το λιβάνι με το θυμάρι, μια αίσθηση που για μένα χαρακτηρίζει το συνδυασμό δύο στοιχείων, του φυσικού, ας πούμε, και του μεταφυσικού». Σ' αυτή την ηλικία δημιουργείται, βεβαιώνει ο Ποιητής, ο προσωπικός μας μύθος, για να καταλήξει: «Συλλογίζομαι ότι τα παιδιά που δεν είχαν την τύχη να δοκιμάσουν κάτι ανάλογο, δεν λένω το ίδιο, αντιμετωπίζουν τη ζωή κάπως άοπλοι. Τους λείπει αυτό το εσωτερικό βάρος που δίνει μια διαμόρφωση μύθου προσωπικού».

Βαρυσήμαντη η μαρτυρία - εξομολόγηση του νομπελίστα. Δείχνει τον αναντικατάστατο ρόλο της εκκλησιαστικής μας Παράδοσης και της ελληνικής οικογένειας που κρατά ζωντανό το φαινόμενο της ελληνικής διάρκειας.

Στους «Αδερφούς Καραμαζώφ», το συγκλονιστικό αριστούργημα τού Ντοστογιέφσκι, περιγράφεται η συνάντηση του Χριστού με τον Μεγάλο Ιεροεξεταστή στο κελί της Σεβίλλης, όπου ο τρομερός καρδινάλιος φυλάκισε τον Χριστό που επανήλθε στη γη, για να στηλιτεύσει τα υποκριτικά έργα και ημέρες, αυτή τη φορά τών πάσης προελεύσεως χριστεπωνύμων. Ο Ιεροεξεταστής τον αναγνωρίζει και διατάσσει τον εγκλεισμό του. Ο Ντοστογιέφσκι καταγράφει το κατηγορητήριο κατά του Χριστού και ο δικός μας ανεκτίμητος Γιώργος Θεοτοκάς το συνοψίζει:

«Γιατί έρχεσαι να μας τaráξεις ; Τι θέλεις πάλι από μας ; Εμείς συμπληρώσαμε το έργο σου όπως έπρεπε [sic!]. Στο όνομά σου κρατούμε δεμένους τους ανθρώπους (...). Εσύ με την ελευθερία που δίδαξες, την ελεύθερη πίστη, την ελεύθερη αγάπη, πήγες να διαλύσεις τον κόσμο. Μα δεν θα σε αφήσω να ξαναρχίσεις...». (Η Ορθοδοξία στον καιρό μας, σ. 9).

Ωρες αναστοχασμού για τον καθένα ο Δεκαπενταύγουστος και για την εκκλησιαστική ηγεσία που οφείλει να μιμηθεί τα ίδια υψηλά παραδείγματα θαυμαστής αυτοθυσίας και εξαιρετικής πολιτικότητας που έλαμψαν σε κρίσιμες

φάσεις του εθνικού μας βίου.

Οικουμενική, αλλά ταυτισμένη με τον Ελληνισμό η Μεγαλόχαρη. Νικοποιός, Γοργοεπήκοος, Ελπίδα και Στήριγμα και σωτηρίας τείχος ακράδαντον. Λιμήν και προστασία, καταφυγή και σκέπη και αγαλλίαμα. Θλιβομένων η χαρά, αδικουμένων προστάτις και πενομένων τροφή.

Οι Έλληνες είμαστε σήμερα θλιβόμενοι, αδικούμενοι, πενόμενοι. Απ' όλα. Να προστρέξουμε στη Χάρη της Παναγίας.

Πηγές: antibaro.gr – yiorgosthalassis.blogspot.com